

HAVVA TEKİN

“Dostluk ve Barış Sınır Tanımaz”

YEŞİL
ADA'NIN
ÇOCUK
LARI

KURAN
BİLİMİNİN
ÇEVRESİ

ROMAN

YEŞİL ADA'NIN ÇOCUKLARI

Yayın Yönetmeni Savaş Özdemir
Editör Zozan Demirci
Kapak Tasarımı Erdi Demir
İ Tasarım Tamer Turp

5. Baskı Kasım 2018

Uluslararası Seri No ISBN: 978-605-08-2479-7

9 786050 824797

TİMAŐ YAYINLARI

Adres Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alay KöŐkü Cd.
No:5 Fatih/İstanbul
Telefon (0212) 511 24 24
E-posta bilgi@genctimas.com

Baskı ve Cilt ınar Matbaacılık
Sertifika No 12683
Adres Yüzyıl Mah. Matbaacılar Cad. No:34 Bağcılar / İstanbul
Tel (0212) 628 96 00

TİMAŐ YAYINLARI / 4169

GÜMÜŐ ROMANLAR / 19

RAF: 10+ Roman Öykü

KÜLTÜR BAKANLIğI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 12364

© 2016 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaő Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Őirketi'ne aittir. İzensiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Mayıs ayının son günleriydi. Hava iyice ısınmıştı. “Bu yıl ürün her zamankinden erken olgunlaşacak.” diyordu yaşlılar. Köyün hemen dışında başlayıp geniş ve düzgün bir alanı kaplayan buğday tarlaları arasında, yer yer zeytinlikler uzanıyordu. Zeytinlerin dalları da tıpkı buğday başakları gibi yüklüydü. Dallar, olgunlaşmış iri zeytinlerle iyice ağırlaşmıştı.

Köyün az uzağından geçen dere bir başka köyle sınır çiziyor, uzun bir yol izleyip adanın kıyılarından denize dökülüyordu. Köy evleri büyük bahçeli, geniş odalı, aydınlık evlerdi. Hemen herkesin bahçesinde az da olsa sebze, meyve yetişirdi. Bazı bahçelerde rengârenk güllerin yanında, çardaklara sarılmış iri taneli üzümler salkım salkım göz alıyordu.

Cengiz ve Cemal’in evleri, işte bu iri güllerin olduğu bahçelerden birindeydi. Babaları Ahmet Çavuş, çiftçilik yapıyordu. İri yarı, esmer, güleç yüzlü biriydi. Askerliğini çavuş olarak yaptığı için herkes ona Ahmet Çavuş diyordu. Becerikli bir adamdı. Evine hemen hiç marangoz, tesisatçı uğramazdı. Bozulan muslukları, kapı kollarını, değişmesi gereken kırık camları o yeniler, bu işleri de keyifle, üşenmeden yapardı. Komşuları zaman zaman kapısını çalıp ondan

bu tür bir onarım rica ederlerdi. Ahmet Çavuş onları hiç kırmaz, o her zamanki güleç yüzüyle elinden geleni yapardı.

En büyük zevki hayvanlarla uğraşmaktı. Evinin arka bahçesine de büyükçe bir kümes yapmıştı. Tavuklar, horozlar, ördekler, güvercinler, tavşanlar onu avluya çıkar çıkmaz gürültü ile karşılardı. Ahmet Çavuş, hayvanların sanıldığından çok daha duyarlı ve sadık olduklarını söylerdi. Karısı Şermin Hanım ise onun bu hayvan merakından pek memnun değildi. Zaten sınırlı olan gelirlerinin bu kadar çok hayvan besleyerek iyice daraldığına inanır, arada bir “Azaltalım şunları.” dedikçe, Ahmet Çavuş yumuşak, sevgi dolu bir sesle “Ne kadar yem yiyorlar ki Şermin? Böyle söyleme. Onların da dünyası bu dünya.” diyerek karısını sustururdu. Şermin Hanım üstelemez, içindekileri kendine saklayıp işinin başına dönerdi. Narin, dayanıksız bir kadındı. Ev işleri ve iki çocuk onu yeterince yoruyordu. Bu yüzden Ahmet Çavuş hayvanların bakımını ona bırakmaz, sabah erkenden kalkıp kümestekilerle ilgilenir; yemlerini, sularını verir, ondan sonra diğer işlerine koyulurdu.

Gül bahçesinin bakımı Şermin Hanım’ın sorumluluğundaydı. Tıpkı kocasının hayvanlara karşı duyduğu sevecenlikle onları sular, budar, kuruyan yapraklarını temizlerdi. Kendi duygularını bildiğinden olsa gerek hayvanların azaltılması konusunda arada bir söylense de ısrarcı davranmazdı. Son zamanlarda çabuk yoruluyor, daha çok enerji harcadığı hâlde daha ağır hareket ediyordu. Bunun nedeni bir bebek beklemesiydi. Bebek haziran ayında aileye katılacaktı. Babaları, sık sık oğlanları yumuşak fakat kesin bir sesle uyarıyor, an-

nelerini fazla yormamalarını, odalarını toplu tutarak ona yardımcı olmalarını söylüyordu.

Oğlanlar uysal çocuklardı. Büyük oğlan Cengiz, ilkokulun son sınıfındaydı. Akıllı, çalışkan, oldukça meraklı bir çocuktü. Küçük oğlan ise ilkokula bu yıl başlamıştı. Ağabeyine göre daha çekingen, heyecanlı, biraz da nazlıydı. Özellikle Ahmet Çavuş, tatlı sert uyarılarla onu daha atak bir çocuk hâline getirmeye çalışır, Şermin Hanım'ın "nazlı oğlum" diye sevdiği Cemal'se bu nazlı tavırlarını pek değiştirmeden kendi görevlerinden bazılarını ağabeyine yaptırırdı. Kendine özgü, insanları çabucak etkileyen yumuşak bir sokulganlığı vardı. Bu sokulganlığı yüzünden büyükler önce onun gönlünü yapmaya çalışırlardı.

Yine sıcak bir mayıs sabahıydı. Ahmet Çavuş, kahvaltı sofrasında her zamankinin aksine suskundu. Bu suskunluk, sofrada birbirlerine takılmaktan çoğu kez çevrelerinde konuşulanları duymayan çocukları bile etkilemişti. Sessizce kahvaltı ediyorlar, arada kaçamak bakışlarla babalarına bakıyorlardı. Şermin Hanım da çocuklardan pek farklı değildi. Kocasını hep güler yüzlü görmeye alışık olan kadın, bu garip suskunluğu anlamaya çalışıyor, bir anlam veremiyordu. Kahvaltı büyük amcalarının ölümünden beri ilk kez bu kadar sessiz sona ermişti. Çocuklar köyün büyük meydanının sağ tarafındaki okullarına doğru yola çıkmaya hazırlanırken, Ahmet Çavuş kaygılı fakat bu kaygıyı gizlemeye çalışan bir sesle çocukların önünde durdu. Onların küçük çenelerini avuçlarına aldı. Acelesiz ve dikkatli bir sesle fısıldadı, “Çocuklar hiç kimseyle, hiçbir şekilde tartışmanızı, hele hele de kavga etmenizi istemiyorum. Oyalanmadan okulunuza gidin, çıkışta da eve hemen dönün.”

Çocuklar tartışmak, hele kavga etmek konusunda babalarından yeterince öğüt almalarına karşın, ilk kez biraz garipseyerek ve merakla baktılar. Çocukların bu bakışını

yakalayan Ahmet Çavuş, sözlerine bir gerekçe aradı. Karısıyla bakışları karşılaştınca da aradığı gerekçeyi buldu. “Annenizin size ihtiyacı olabilir. Yanında olmalısınız.” dedi. Bu inandırıcı bir gerekçe idi ve çocuklar annelerinin artık iyice tombullaşmış hâline bakarak, başlarını olur anlamında sallayıp kapıdan çıktılar.

Okul çok uzak değildi. Hızlı bir yürüyüşle beş dakikada varılıyordu. Köydeki iki ilkokuldan biriydi. Diğer ilkokulsa köy meydanının hemen solundaydı. Bu okula da köyün daha çok sağ yanında yaşamakta olan Rum ailelerin çocukları gidiyordu. Türk okuluna göre daha büyük ve bakımlıydı. Okulun arka bahçesinde iki katlı bir öğretmen lojmanı vardı. Beslenme saatlerinde sıcak süt ve fırıncı Niko'nun her sabah okula gönderdiği çörekler dağıtılırdı. Sabahları Niko'nun arabasını gören çocuklar, bu çöreklerle kendi çantalarındaki bir dilim ev çöreği ile bir parça keçi peynirini karşılaştırırdı. Bir keresinde evde bundan söz eden Cemal, hiç ummadığı kadar sert bir tavırla azarlanmış, evde istediği kadar sıcak süt içip çörek yiyebileceği söylenmişti. Sonrasında bu konu bir daha hiç açılmadı.

İki okulun arkasında Haşim Dayı'nın kahvesi vardı. Çocuklar bazı teneffüslerde bitişik bahçeden diğer okul bahçesine kaçan toplarını alırken, kırık dökük dilleriyle yarım yamalak konuşmaya çalışırlardı. Bazı çocuklar kibardı, teşekkür ederlerdi birbirlerine. Bazıları da garip bir öfkeyle ters ters bakıp giderlerdi. Bir keresinde Cengiz, toplarını alıp vermeyen bir Rum oğlanla okul çıkışında kavgaya tutuşmuş, üstü başı berbat şekilde eve döndüğünde de haklı olduğu

hâlde babası tarafından azarlanmıştı. Cengiz o gün ilk kez babasına kızmış, öfkesinden odasında uzun süre ağlamıştı. Babasına göre, topu alıp vermeyen çocuk yanlış yapmıştı ama kaba davranıp kavgaya ettiği için Cengiz de hatalıydı. Hele kavgayı bir başka Rum oğlanın ayırdığını duyunca babası iyice kızmış, o çocuğun kavgayı ayırmak için gösterdiği çabayı övmüştü.

O günden sonra kavgayı ayıran ve adının Yorgo olduğunu öğrendiği çocukla birkaç kez daha karşılaşmıştı Cengiz. İki çocuk da birbirlerinden hoşlanmıştı. İyi anlaşıyorlardı. Bu, güzel bir arkadaşlığın başlangıcı olmuştu.

Yorgo, Türkçeyi güzel konuşuyordu. Babası, pek çok Türk hastası olan iyi bir doktordu ve Yorgo da Türkçeyi ondan öğrenmişti. Onların arkadaşlıklarını önce kuşkuyla karşılayan Şermin Hanım bile bir süre sonra bu arkadaşlığı onaylamıştı. Çocuklar sık sık buluşup oyun oynuyorlar, zaman zaman da iyi anlaştıkları arkadaşları ile pikniğe gidiyorlardı.

Yorgo'nun annesi asık suratlı bir kadındı. Çocukların bu arkadaşlığından hoşlanmıyordu. Bir iki kez Yorgo'yla birlikte eve gelen Cengiz'e iyi davranmamış, çocukların eve girmesine izin vermemişti. Babasının kendisine doğum gününde aldığı küçük mikroskobu Cengiz'e göstermek isteyen Yorgo, buna çok üzülüyordu. Annesinin bu davranışlarına rağmen Yorgo bir yolunu bulup Cengiz'e mikroskobu göstermek istiyordu. Sonunda piknik yapmak bahanesiyle dere kenarında buluşmaya karar verdiler. Yorgo mikroskobu gizlice çantasına koyup getirecekti. Her şeyin yolunda olduğunu düşünüyorlardı. Oysa yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

Bugün pikniğe gidilemeyecekti. Cengiz sıkıntıyla yüzünü buruşturdu. Pikniğin ertelenmesine çok üzülmüştü. Öğrenince Yorgo da çok üzülecekti.

Çocuklar evden ayrıldıktan sonra Şermin Hanım bir süre kocasını izledi. Adam sıkıntı içinde önündeki çayı bitirmeye çalışıyordu. Sonunda dayanamadı.

– Ne oldu Ahmet?

Ahmet Çavuş başını ağır ağır kaldırıp karısına baktı. Bir an söyleyeceği sözleri tarttı. Söylemenin doğru olup olmayacağından emin olamıyordu. Üstelik doğuma az kalmıştı ve heyecanlanması iyi olmazdı. Yine de aklından geçenleri şimdiye dek her şeyi anlattığı karısından gizlemek istemiyordu. Ağzının sıkı olduğunu çok iyi bildiği hâlde ikaz etti:

– Sana söyleyeceğim ama kimseye söylemeyeceksin.

Kadının yüzü birden asıldı. Kırgın bir sesle:

– Aşk olsun, kimseye hiçbir zaman bir şey söylemediğimi bilmiyor musun?

Karısının küskün yüzüne baktı adam sıkıntıyla ve gönlünü almaya çalıştı.

– Tabii ki bunu biliyorum ama yine de dikkatli olmak gerek. İnsanlar bazen boş bulunup arkadaşlarına açılabilirler.

Durdu. Bir süre sonra tekrar konuşmaya başladı:

– Son günlerde garip şeyler oluyor. Herkes çok huzursuz. Ortada bir şeyler dönüyor ama kimse tam olarak ne olduğu hakkında fikir yürütemiyor.

– Ne gibi şeyler oluyor, dedi karısı.

Sesinde kaygı vardı.

– Hüseyin Dayı'nın büyük oğlu Behiç'i biliyorsun. Geçen gün Varvara'ya, çarşıya buğday götürmüş. Her sene “Buğdayı başkasına götürme” diyen tüccar Yanni, buğdayı son kez alacağını, bir daha getirmemesini söylemiş. Çarşıdaki inşaatta çalışan Türklerin de işine son vermişler. Sonra... Bundan daha da garibi, minibüsüyle Rum köylerine de uğrayan kumaşçı Salih öyle bir şey söyledi ki neye yoracağımı bilemedim.

Ahmet Çavuş'un yüzünde ilk kez bu kadar endişe görüyordu karısı. Adamın yüzü, bilmediği bir şeyden korkan ve anlamaya çalışan bir insan gibi karmakarış olmuştu.

– Ne söyledi?

Kaygı, Şermin Hanım'ın sesine de yerleşmişti.

– Salih' in okuldan beri çok samimi olduğu bir arkadaşı var. Dizdar köylü. Birbirlerini çok sevdiklerini söyler Salih. Adamın adı Stefan. Salih onun kaç defa kendisini korumak için tehlikeye girdiğini söyler. Güvenilir yani. Adamın çalıştırdığı kahveye uğramış. Stefan onu aceleyle çay ocağına çekip kapıyı kapatmış, sonra da “Buralardan git. Bir süre. Yola çıkma arabayla. Zorda kalmadıkça Rum köylerine uğrama, ortalık karışacak.” demiş.

– Ne demek bu şimdi?

– Nereden bileyim, dedi Ahmet Çavuş. Salih çok üstelemiş ama Stefan, “Daha fazla bir şey sorma gözünü seveyim.

Durma, şehre akrabalarının yanına git. Bunu da kimseye söyleme. Hele benden duyduğunu hiç kimse bilmesin yoksa beni yaşatmazlar.” demiş.

– Şermin Hanım şaşkınlıkla baktı. Kendi kendine söyler gibi “Neler oluyor?” diye mırıldandı. Ahmet Çavuş,

– Bilmiyorum. Belki saldırılar planlıyorlar, inşallah böyle bir şey değildir.

“Çocuklar...” dedi kadın kaygıyla. Ahmet Çavuş karısının kaygısına başıyla karşılık verdi.

– Bir süre onlara dikkat etmeliyiz. Bizim köyde pek bir şey olmaz gibi geliyor bana ama belli olmaz.

İki gün sonraya erteledikleri pikniğe gitmek için can atan çocuklarsa tüm bunlardan habersiz okul çıkışında buluşmuşlardı. Yorgo, heyecan içindeydi. Cengiz’le öğretmenlerinin anlattığı konu hakkında konuşmak istiyordu. Heyecanlanınca bazı sözcükleri düzgün söyleyemiyor, aksanı bozuluyordu.

– Vre nerelerdesin! Beklerim ne zamandır.

Cengiz arkadaşının heyecanlı hâline bakıp gülümsedi.

– Geldim işte. Öğretmen yaz tatili için ödev verdi, onu yazıyordum.

– Bizimki de verdi, dedi Yorgo. Kıbrıs’ta cumhuriyetin kuruluşunu araştırcağımız. Ben bu konuları sevmem hiç. Keşke hayvanları araştırmamızı isteseydi. Senin ödevin nedir?

Cengiz gülümsedi:

– Eğer bizim sınıfta olsaydın çok sevinecektin. Çünkü bizim ödevimiz çevremizdeki bitki ve hayvanları araştırmak. Yorgo ellerini birbirine vurdu.

– Őansa bak.

– İstersen ben senin ödevini araştırırım, dedi Cengiz.

Yorgo durdu. Birden gözlerinin içi güldü.

– Yapar mısın sahi?

– Yaparım tabii. Sen benim en iyi arkadaşımsın.

Yorgo hoşnutlukla baktı Cengiz'e:

– Sen de benim en iyi arkadaşımsın, dedi.

Bir Şey söyleyecekmiş gibi duraksadı. Biraz sıkılarak,

– Annem iyi bir evlat olmadığımı, hatta garip biri olduğumu söylüyor.

– Neden, dedi Cengiz. Őařırmıřtı. Yorgo utanarak başını ne eğdi. Söylediklerine pişman olmuş gibiydi.

– Neden yle söylüyor annen, diye üsteledi Cengiz.

– Annem bir Türk'le bu kadar iyi anlaşmanın doğru olmadığını, hatta zararlı olduğunu söylüyor, dedi ve durdu. Arkadaşını incitebileceğini düşündüğü belliydi. Hemen ekledi:

– Ama ben annem gibi düşünmüyorum. Sen sınıf arkadaşlarımdan bile daha iyisin. Onlar benim hiçbir devime

yardım etmezler. Üstelik sen çok akıllı birisin. Senin gibi kaval çalmayı da çok isterdim, dedi imrenerek.

– Bu yaz sana öğretirim, dedi Cengiz. Birden durdu, sıkıntıyla yüzünü buruşturdu.

– Sana üzüleceğin bir şey söyleyeceğim.

Yorgo tahmin etmek için bir an dikkatlice baktı arkadaşının yüzüne.

– Nedir, söyle hadi.

– Bugün gidemeyeceğiz pikniğe.

– Neden, dedi üzüntüyle Yorgo.

– Babam okuldan çıkar çıkmaz eve dönmemizi söyledi.

– Neden ama?

– Bilmiyorum... Bilmiyorum ama eve dönmeliyim bugün. Belki yarın gideriz, ne dersin?

Yorgo, peki der gibi başını çaresizce eğdi. Biraz daha yürüyüp ayrıldılar. Ertesi gün, daha ilk dersten dakikaları saymaya koyuldular. Fakat ne yaparlarsa yapsınlar zaman geçmiyor, derslerin sonu bir türlü gelmiyordu. Sonunda derslerin bittiğini duyuran son zil çaldığında kendilerini dışarıya attılar. Köyün dışına doğru yol alıyorlardı.

– Annenlere söyledin mi, dedi Yorgo. Cengiz “hayır” anlamında başını salladı.

– Ben de söylemedim. Annem son günlerde her şeye kızıyor, iyice sinirli oldu. Sık sık babama buradan gitmemiz

gerektiğini söylüyor. Ben gitmeyi istemiyorum. Burayı seviyorum. Hem gidersek seni bir daha göremem.

– Neden gitmek istiyor annen?

– Annem, Rumların yaşadığı bir yerde yaşamamız gerektiğini söylüyor.

– Ama burada Rumlarla yaşıyorsunuz zaten.

– Yok, herkesin Rum olduğu bir yere gitmemizi istiyor.

– Annen Türkleri sevmiyor.

Uzun zamandır bildiği bu gerçeği ilk kez açık açık söylüyordu Cengiz. Yorgo “hayır” diyemedi. Bunun yerine güçlü bir sesle:

– Ama babam Türkleri seviyor. Onun bir sürü Türk hastası var. Üstelik seninle arkadaşlık etmeme karşı çıkmıyor.

Dere kenarına varmışlardı. Dereye doğru eğilmiş iri bir okalıptüs ağacının altına oturdular. Yorgo hemen çantasını açtı. Mikroskobunu çıkardı, özenle düzgün bir taşın üstüne yerleştirdi.

– Bu mikroskobun biraz büyüğünden var sınıfımızda. Sırayla kullanıyoruz. Sizin sınıfta var mı?

– Hayır, bizim okulda mikroskop yok.

– Yaa, sen mikroskop görmedin mi yani?

– Hayır, dedi Cengiz.

Bunu söylerken arkadaşının sorusunda hiçbir art niyet olmadığını biliyordu ama yine de biraz gururuna dokundu. Okullarında pek çok okul aleti yoktu. İnsan bedenini gösteren iskelet bile bu yıl gelmişti okula ama ona söyleyemedi.

Yorgo yerden aldığı bir yaprağı mikroskobun altına yerleştirdi, aleti ayarladı, gözünü yerleştirip baktı. Heyecanla,

– Bak, bak yaprak nasıl görünüyor, dedi.

Cengiz gözünü yerleştirip baktı. Gözlerine inanamadı. Küçük bir yaprak nasıl böyle görünebilirdi? Tekrar baktı. Yaprak koskoca bir harita gibi görünüyordu.

– Nasıl, diye sordu Yorgo.

Cengiz hâlâ şaşkınlıkla yaprağa bakıyordu. Sonunda gözünü ayırarak arkadaşına döndü:

– İnanılmaz, dedi.

Birden içinden gelen bir coşkuyla aleti sıkıca kavradı. Öylece sevgiyle tuttu.

– Yorgo, böyle bir şey kaç liradır?

Yorgo dudak büktü.

– Bilmem... Niye?

– Bunun kaç lira olduğunu babana sorar mısın?

– Neden, almak mı istiyorsun?

– Evet. Bununla her şeyi inceleyebilirim.

– Birlikte kullanırız.

– Yok, her zaman kullanamayız ki. Bak bugün bile gizlice getirdin. Annen bilse nasıl kızar.

– Doğru, bilse çok kızar...

– Soracak mısın babana?

– Sorarım ama çok pahalı olmalı. O kadar parayı nereden bulacaksın?

– Bilmiyorum. Belki çalışırım.

Yorgo, hayretle arkadaşına baktı. Uzunca boylu bir oğlandı, iri kara gözleri vardı. Şaşkınlıktan gözleri iyice kocaman görünüyordu.

– Çalışır mısın? Nerede?

– Bilmiyorum. Belki tarlada işçilerle çalışırım. Yorgo hayranlık ve kuşku karışımı bir bakış attı:

– Yapabilir misin, ailen izin verir mi ki?

– Niye vermesin. Babam her zaman çalışarak para kazanmanın insanı mutlu ettiğini söyler.

Bir süre sessizce durdular. Sonra küçük bir taş, ardından bir saman çöpünü incelediler. Her şey büyüleyici görünüyordu. Yorgo aniden Cengiz'in koluna sarıldı.

– Bir yolu daha var, dedi.

– Neyin?

– Neyin olacak, para kazanmanın. Üstelik daha çabuk ve daha çok para kazanabilirsin.

– Nasıl?

Yorgo, söylediklerini sanki biri duyacakmış gibi bomboş olan dere boyuna, arkada uzanıp giden sarı buğday tarlalarına baktı. Sonra da sesini alçaltarak sordu:

– Sır tutmayı bilir misin?

Cengiz merak içinde arkadaşına bakıp inançla başını salladı.

– Tabii tutarım.

– Bizim sınıfta iki çocuk var. Birinin adı Sakis, öteki de Vasili. Geçen gün aralarında konuşurlarken duydum. Hiç kimseye söylemeyeceğime söz verdim ama sen benim en iyi arkadaşımın. Üstelik, bunu sana söylersem daha çabuk para kazanabilirsin.

Cengiz'in merakı iyice artmıştı. Yorgo, çok önemli bir sırrı paylaşan büyük insan ciddiyetiyle söze başladı. Eliyle uzaktaki tarlaların bittiği yerdeki tepeleri gösteriyordu.

– Şu tepelerin arkasında bazı adamlar kazı yapıyor, yer altından heykeller, testiler çıkarıyorlarmış. Bu eşyalar çok para ediyormuş.

– Kim veriyormuş bu parayı?

– Bilmiyorum ama öğrenebilirim.

İkisi birden tepelere doğru baktılar.

– Sen hiç o eşyalardan birini gördün mü?

– Hayır, dedi Yorgo.

Kuşkuyla baktı öteki.

– Belki de uyduruyorlar.

– Zannetmem. Sakis'in dayısı da o kazılara katılıyormuş.
Yalnız bu kazıları akşamları yapıyorlarmış.

– Neden?

– Polis görünce el koyuyormuş da ondan.

– O zaman bu yasak, dedi Cengiz.

– Niçin yasak olsun, biz birinin eşyasını çalmayacağız ki.

Cengiz kararsız bir yüzle arkadaşına baktı.

– Babam duyarsa çok kızar buna.

– Söyleme sen de.

– Gizli bir şey yapmak istemem.

Bir süre sessizce oturdular. Yorgo:

– Mikroskobu almak istiyorsan en kısa yol bu. Ben de sana yardım ederim, daha çabuk kazanırız. Yalnız...

Durakladı, başını önüne eğdi, alt dudağını ısırıldı.

– Ben karanlıktan korkarım.

Arkadaşını yüreklendirmek için kendi aklından geçenleri ekledi Cengiz:

– Ben de korkarım. Bu iş hiç kolay değil.

Tekrar tepelere doğru baktılar. Tepeler her seferinde sanki biraz daha uzağa gidiyordu.

– Bak, belki iyi bir araştırma ve iyi bir plan yaparsak...

Sözünü kesti öteki.

– Gece evden nasıl çıkacağız peki?

İkisi birden düşünmeye koyuldular. Bu iş gerçekten hem tehlikeli hem de zordu.

– Babamın klinikte nöbetçi olduğu akşamlardan birinde yapmalıyız. Çünkü o akşamlarda annem yalnız kalmamak için komşumuz Katia Teyze'yi çağırıyor. Öyle çok konuşup gülüyorlar ki kalkıp odamı kontrol edeceğini hiç sanmam. Erkenden odama çekilir, bir saat sonra da pencereden arka bahçeye atlarım. Seninle sokağın köşesindeki çeşmenin arkasında buluşuruz. Çeşmeyi hatırlıyorsun ya hani...

– İyi de ben evden nasıl çıkacağım? Benim babam çok geç uyur, üstelik sık sık bahçedeki hayvanlara bakmaya çıkar. Kesin yakalanırım. Yorgo, biz bu işten vazgeçelim.

Yorgo kızdı. Kızınca da aksanı bozuluverdi.

– Vre amma korkaksın ha. Yakalanırsan yakalanırsın. Yakalanmaz da yaparsak kazıyı, alırsın mikroskobu. Belki ben de alırım kendime bir gitar.

Eliyle arkadaşının omzunu sarstı.

– Hadi vre Cengiz.

– Peki, deneyelim. Yalnız bir gün gündüz gidip orayı görmeliyiz. Bir de kazıda ne kullandıklarını, nelerin gerekli olduğunu öğrenmeliyiz.

Yorgo sevinçle ellerini çırpıtı:

– Sen bırak bana onları. Öğrenirim ben Sakis'ten.

Tekrar tepelere baktılar.

– Kaç dakikada yürünür ki, diye sordu Cengiz.

– Yarın yürüyüp öğreneyim, dedi Yorgo.

Bir an durdu, düşündü. Artık geriye dönemezdi. Arkadaşının kendisine yine korkak demesini istemiyordu. Üstelik hiç de zorunlu değilken kendisiyle gelmek istiyor, tehlikeye atılıyordu.

– Peki, yarın okul çıkışında geliriz buraya. Hadi artık eve gidelim.

Saat epeyce geç olmuştu. Dönüş yolunda çantalarında getirdikleri elmaları yediler. Karnırları iyice acıkmıştı.

– Yarın yanımıza yiyecek alalım, dedi Yorgo. Karnım çok acıktı.

– Haklısın, yarın yanımıza yiyecek almayı unutmamalıyız.

Konuşa konuşa köye vardılar. Yorgo, evlerinden iki sokak önce Cengiz'den ayrıldı. Kimseyi kuşkulandırmamalıydılar. Cengiz arkadaşından ayrıldıktan sonra hızlı adımlarla eve doğru yöneldi. Aldıkları karardan biraz tedirgindi. İlk kez gizli bir işe kalkışıyordu. Üstelik bu biraz tehlikeli bir işti ve babasının asla öğrenmemesi gerekiyordu.

Eve vardığında annesinin yanına gitti. Şermin Hanım mutfakta reçel hazırlıyordu. Kızgın bir şekilde seslendi: